

blives ved, som der er begyndt, vil vistnok Militarismen meget godt kunne opbruge og forbruge alt, hvad der kunde tilvejebringes paa Finansloven. Jeg tror, det er alt for lidt Befæstning, vi have for Djebliffet, og hvis vi skulle slaas med en Stormagt, saa maa vi vistnok have meget mere og mange flere Soldater. Det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) udtalte den Tante i Gaar, og det tror jeg ogsaa, vi skulle have, hvis det skal have nogen Betydning, hvad vi gøre. I den Henseende kunne vi altsaa blive enige, men jeg tror, at det, vi have faaet og ville faa i Fremtiden, ikke vil faa anden Betydning end maaste blive til det danske Folks Ruin. Den Betydning, tror jeg, det vil kunne faa, men anden Betydning tror jeg i Sandhed ikke paa. Men jeg har ingen Hæst til at betvivle, at de Herrer, som have virket for disse Fæstningsværker, have en anden Anskuelse. Men ogsaa paa Militarismens Budget ser man straks den retfærdige Fordeling af Midlerne, naar man tænker sig, at til Befalingsmænd og Spillemænd er der opført en Sum af 3,090,004 Kr., hvorimod Hærens menige kun faa tilfammen 1,133,849 Kr. Det er jo en bekendt Sag, at hvis Soldaterne da ikke kunne tage noget med i Tjenesten og have Lommen spækket med Penge og Posen med Ost og Smør, er det Sulteføde, naar de skulle leve af deres Løn, det ere vi vel alle enige om (Modsigelse). Ja, det kan være, at der er saa økonomisk anlagte Folk, at de staa sig godt derved. Det ærede Medlem har vel ogsaa en Gang været menig Soldat, men han vilde vist meget nødig blive ved at leve af den Indtægt, en menig Soldat har. Det er Sulteføde efter min Opfattelse, og disse Folk skulle være meget økonomiske og smaatterende, hvis de overhovedet skulle komme ud af det. Ser man nu op ad, saa vil jeg ikke sige, at Underkorporaler og Underofficerer og i det hele det underordnede Befalingspersonale er for højt lønnet, men gaar man højere op, saa er det det, der sluger. Kommer man op til Officerernes, navnlig de højere Officerers Lønninger, er det, der bliver brugt Penge, men ned ad saa de vedkommende daarlig saa meget, de kunne leve af. Det er jo forbausende, at Befalingsmænd og Spillemænd saa, som sagt, 3,090,004 Kr., medens Hærens menige kun faa 1,133,849 Kr., det er 1,956,155

Kr., der bruges mere til Befalingsmænd og Spillemænd, end der bruges til hele den menige Hær; det forekommer mig at være mærkværdigt, at Folk ikke tabe mere ved at være Soldat, end de gøre. Det kan jo godt være, det er nødvendigt for de fleste, at de fleste helst ville være fri, men i alt Fald skal dette ikke bidrage meget til, at de skulle faa stor Lyst dertil. Som sagt, jeg opholder mig kun derved for at vise, at det endogaa der gør sig gældende, at den lille Mand med det store Arbejde kun faar uhyre lidt for sit Arbejde, men den store Mand med det mindre Arbejde faar meget. Saaledes viser det sig hele Finansloven igennem ved Embedsgage paa Embedsgage, lige oppe fra Ministrene ned til dem med det sværeste Arbejde og mange Gange det sværeste Ansvar; de sidste faa en ussel, elendig Løn. Man gaar lige ned til at Lønne en Lærer og Lærerinde med 500—600 Kr. og et Postbud og et Telegrafbud med 600—800 Kr. Det skulde man ikke tro, at Staten vilde være bekendt at hyde den Slags Folk. Under de nuværende Dyrtidspriser er det i Virkeligheden, kan man sige, en Skam for Staten at lønne sine Bestillingsmænd saaledes, at det er umuligt for dem endog blot tilnærmelsesvis nogenlunde at kunne komme ud af det. Men hele Finanslovens Udgiftsside er som af mig her berørt. Jeg har nu ganske vist set, at forskellige Ministre, blandt andre Indenrigsministeren, have opført Arbejdere, f. Eks. Køkkenpiger, Bøgttere ved forskellige Anstalter, Karle og saa fremdeles med en højere Løn denne Gang end sædvanligt. Men hvad der har forbausset mig noget, er, at naar man ser efter i Anmærkningerne om disse Forslag om Lønningssforhøjelser, saa viser det sig, at disse Forhøjelser stadig ere baserede paa, at Ministrene ikke have kunnet faa dygtige og gode Folk for den Løn, der tidligere er givet. De have endog ogsaa maattet bruge Daglejere, idet de faste Bestillingsmænd ere gaaede deres Vej, fordi de ikke have villet tjene for den Løn, der blev budt. Deri er der noget underligt for mig; jeg synes, at Staten som Arbejdsgiver ikke skulde saaledes jafre med sine Folk, men at Staten som Arbejdsgiver skulde sige: Det og det kunne I leve af, og det skulle I have i Betaling. Naar der er Tale om